

آمدگی برای تولد آخرتی تحت تأثیر چه عواملی است؟

ارتباط بین آمدگی برای تولد آخرتی با دارایی‌های انسانی و غفلت چیست؟

فرقی نمی‌کند که در شرف تولد به دنیا باشیم یا آخرت، آنچه اهمیت دارد، چیزی است که با خود به همراه آورده‌ایم. وجودی که تنها دارایی ما در محیط جدید به حساب آمده و در نهایت تعیین‌کننده مقدار بهره‌برداری ما از محیط جدید و مقدار سلامت ما در زمان تولد خواهد بود؛ پس اولین رکن آمدگی برای تولد آخرتی هم درست مانند آمدگی برای تولد به دنیا، ساختن وجودی سالم است.

موضوع تولد و ورود ما به عالم جدید یکی از مهمترین موضوعاتی است که با آن مواجهیم؛ چون در حقیقت سنگ بنا، پایه و اساس همه حرکت‌های بعدی ما را در محیط جدید تشکیل می‌دهد. یک عمر راحتی یا سختی، آرامش یا عذاب و شادی یا ناراحتی ما همه و همه بستگی به این دارد، که چگونه به دنیای جدید پا گذاشته و با خود چه چیزهایی آورده‌ایم؛ خصوصاً که با بیرون آمدن از محیط رحمی دیگر شرایط جبران برایمان وجود ندارد. پس از اینکه تولد و انتقال به محیط بیرون از رحم اتفاق می‌افتد، ما می‌مانیم و تلاش‌ها و آورده‌هایی که یا به ثمر رسیده و بخشی از ابزار ما در محیط جدید خواهند بود و یا در اثر غفلت و کوتاهی‌های خودمان به سرانجام نرسیده و ابتر و ناقص باقی مانده‌اند.

آنچه در آمدگی برای تولد آخرتی مهم‌ترین نقش را بازی می‌کند، میزان کسب دارایی است، اما اینکه اعمال ما چه وقت و چگونه به دارایی‌مان تبدیل می‌شوند و غفلت در رحم مادر یا رحم دنیا چه تأثیری بر دارایی‌ها و آمدگی برای تولد آخرتی ما خواهد داشت، موضوعاتی هستند که قرار است در این درس به آنها بپردازیم.

فرق عمل با دارایی و ابزار

نکته مهم این است که اعمال ما چه در دنیا و چه در آخرت تنها در صورتی برایمان فایده‌ای خواهند داشت، که به ابزارسازی منجر شده باشند؛ مثلاً جنینی که در رحم مادر است، هر چه قدر هم که برای ساختن قلب یا ریه خود تلاش کرده باشد، اگر در نهایت موفق نبوده که قلب یا ریه‌ای کامل را بسازد، تمام تلاش‌هایش بی‌فایده خواهد بود. شاید تلاش‌های او نهایتاً باعث پدید آمدن اعضای شود که شباهتی ظاهری به قلب یا ریه داشته باشند، اما هرگز کارایی مورد نظر را نداشته و نمی‌توانند وظایف قلب و ریه را در بدن انجام ندهند. در حقیقت جنین باید آنقدر در عملش تکرار و مداومت داشته باشد، تا در نهایت ابزاری که شایسته و متناسب با شرایط زیستی عالم دنیاست، تولید کند.

به همین ترتیب ابزارهای مورد نیاز ما در عالم آخرت هم در اثر تکرار و مداومت در اعمالی به دست می‌آیند، که در دنیا انجام می‌دهیم. ما در دنیا با دوبار خوبی کردن به دیگران با نام مهربان شناخته نخواهیم شد و اصطلاحاً نمی‌تولیم با دوبار خوبی کردن، مهربان شویم، یا با چندبار بخشیدن لوازم اضافی زندگی مان به دیگران به ما بخشنده نمی‌گویند، این عمل باید به قدری در ما تکرار شده باشد، تا تبدیل به اسم و صفت مان شود و به آمادگی برای تولد آخرتی ما منجر شوند.

اعمالی که در دنیا انجام می‌دهیم، لزوماً دارایی ما برای آخرت نیستند. در حقیقت تا زمانی که به قدری تکرارشان نکرده‌ایم که به دارایی‌های وجودمان تبدیل شوند، برای آخرت ما در حد یک عمل خوب باقی می‌مانند؛ در صورتی که ما برای تولد سالم به آخرت و بهره‌مندی از نعمت‌های آن به ابزاری نیاز داریم که متناسب با شرایط زیستی آخرت بوده و تبدیل به دارایی مان شده باشد.

ما در آخرت با ابدیت مواجهیم، پس نیازمند ابزاری هستیم که به اندازه یک ابدیت برای ما کاربرد داشته باشند. پرنده‌ای که برای پرواز در دنیا نیاز به دو بال دارد، فراهم آوردن وسیله‌ای موقتی برای پرواز، اگر چه خوب است، اما دردی را دوا نمی‌کند. پرنده برای رسیدن به کمال خود و بهره‌مندی از شرایط زیستی دنیا به ابزاری به نام بال احتیاج دارد. به همین ترتیب اعمال خوب ما هم تا زمانی که به دارایی مان تبدیل نشده‌اند، کافی نیستند، اگر ما یک ابدیت را در پیش داریم، پس نیازمند آمادگی برای تولد آخرتی یا ابدی خود هستیم.

غفلت از آمادگی برای تولد آخرتی

گفتیم که عمل شدن یا اندام‌سازی در رحم مادر برای دنیا و ابزارسازی در رحم دنیا برای آخرت اعمالی پیوسته، مداوم و بدون توقف هستند. در حقیقت جنینی که در رحم مادر قرار گرفته، به طور تکوینی و طبق یک برنامه از پیش تعیین شده، مدام در حال اندام‌سازی برای داشتن یک تولد سالم به دنیااست و لحظه‌ای کوتاهی در انجام این عمل یا غفلت او از هدفی که پیش رو دارد، منجر به عقب افتادن از برنامه و یا حتی حرکت رو به عقب و از دست رفتن و خرابی در آنچه که تاکنون ساخته، خواهد شد؛ در نتیجه هرگونه غفلتی در نهایت باعث می‌شود، تا جنین تولد سالمی به دنیا نداشته باشد.

ما در وضعیت رحمی حالت خنثی نداریم و پیوسته در حال اندام‌سازی برای محیطی هستیم که قرار است به آن منتقل شویم. حرکت ما یا رو به جلو و یا رو به عقب است؛ یعنی چه بخواهیم و چه نخواهیم، مادامی که در رحم هستیم، این تبدیل‌ها و شدن‌ها انجام می‌گیرند. خواستن و نخواستن ما یا آگاه بودن و نبودن ما تأثیری بر روند بدون توقف اندام‌سازی مان ندارد و ما هر لحظه یا در جهت رسیدن به هدف خلقت مان و در حال حرکت و ابزارسازی رو به جلو هستیم و یا برخلاف آن در حال از دست دادن زمان، حرکت رو به عقب و از بین بردن آنچه که به دست آورده‌ایم، خواهیم بود.

برخلاف حرکت جنینی که غیرارادی و تکوینی بود، حرکت ما در رحم دنیا کاملاً ارادی است، کافی‌ست لحظه‌ای [از هدف خلقت مان غفلت کرده](#) و از بُعد انسانی مان غافل شویم، تا ابعاد پایینی کنترل وجودمان را به دست گرفته و ما را از آماده شدن برای ابدیتی که در انتظارمان است، منحرف کنند. در این صورت در مورد انتخاب‌ها، ارتباط‌ها و تصمیم‌هایمان دچار اشتباه می‌شویم و فرصت رحمی دنیا که برای آمادگی برای تولد آخرتی و شرایط زیستی آن فراهم شده را به راحتی از دست می‌دهیم؛ یعنی عمرمان را به جای ابزارسازی مناسب صرف پرداختن به اموری می‌کنیم، که یا در آخرتمان بی‌تأثیرند و یا با ابزارسازی اشتباه باعث تولد ناسالم ما به آخرت می‌شوند و در این صورت ابدیتی همراه با عذاب و سختی در انتظارمان خواهد بود.

ما در این مقاله به اهمیت کسب دارایی برای مطابقت با شرایط زیستی آخرت پرداختیم. گفتیم که آمادگی برای تولد آخرتی تنها وابسته به انجام عمل نیست؛ بلکه انجام چگونه اعمالی، چگونگی انجام آنها و مداومت در انجام اعمال صالح هم در آن نقش دارد. ما باید به قدری در انجام اعمال مان تکرار و مداومت داشته باشیم، که این اعمال تبدیل به اسم و دارایی وجود ما شوند؛ در حقیقت آمادگی برای تولد آخرتی به میزان ابزاری بستگی دارد، که با خود به آخرت خواهیم برد و لحظه‌ای غفلت از ابزارسازی در شرایط رحمی دنیا موجب ابدیتی همراه با عذاب و سختی برایمان خواهد بود.

آیا شما هم به فکر تبدیل اعمال خوب خود به دارایی هستید؟ برای ابدیتی که در آخرت با آن مواجهیم چه اندوخته‌ای کسب کرده‌اید؟